

Jordaniëverhalen van René Kolsters, zoals gepubliceerd op Facebook in 2014

<https://www.facebook.com/reneentania.kolsters>
<http://www.renekolsters.nl/wordpress>

René Kolsters gaat regelmatig naar Jordanië om daar te werken voor een instituut voor dove en doofblinde kinderen (zie <http://www.holyland-deaf.org/nl> voor meer informatie). Onderstaande verhalen zijn belevenissen rondom het instituut.

vrijdag 2 mei 2014 om 18:36 UTC+02

Thuis! Home is where the heart is. ...Eeeh ...als dat zo is, zijn we misschien eigenlijk weer onderweg... ;-) Bedankt voor het mee(be)leven.

donderdag 1 mei 2014 om 11:07 UTC+02

Laatste dagje. Thomas heeft inmiddels een paar keer van een leerlinge gebarenles gekregen en kan zich al aardig redden, net als Joanne. Ze eten tussen de kinderen en dan leer je snel.

We krijgen veel tekeningen en het afscheid komt dichterbij. De lachende jongen op de foto kwam ooit binnen met een bedrukt gezicht. Inmiddels is zijn lach zo mooi geworden dat hij een plek krijgt in het jubileumboek. Ik betwijfel of woorden in de buurt kunnen komen om het effect van dit instituut beter weer te geven...

woensdag 30 april 2014 om 14:54 UTC+02

De dagen vliegen voorbij. We kunnen het niet meer rekken. Joanne haar elastieken armbandjes rekken wel, maar te weinig om alle kinderen te kunnen voorzien. Met dank aan Elise Kolsters-in 't Veld voor het idee. Thomas heeft mij geholpen met het uitzoeken van apparatuur. Met dank aan IT-er Awni AL-najdawi voor het delen van zijn kantoorruimte. Nog 1 dag te gaan...

dinsdag 29 april 2014 om 14:06 UTC+02

Thomas en Joanne zorgen voor voldoende amusement. Vooral Thomas' beugel is interessant. Blijkbaar is dit hier heel ongewoon.

Maar zij inspireerden ook Br. Andrew voor de ochtend-opening. Onze kids zijn met ons meegekomen en

vertrouwen erop dat wat wij doen goed is; papa en mama weten vast wat ze doen, zelfs in een vreemd land. Veel mensen maken zich echter zorgen over de dag van morgen, terwijl God een plan heeft. De uitdaging is dus: wees als een kind dat vertrouwt op de Vader. We zullen onze tanden erin zetten...

maandag 28 april 2014 om 10:00 UTC+02

Zondag 'druppelden' de kinderen binnen: doof, doofblind, fysiek gehandicapt, mentaal beperkt; wat er ook aan de hand is, er is plek voor hen. Een warm welkom door de kinderen zelf. Voor sommigen de enige plek waar ze 'begrepen' kunnen communiceren. Anderhalve week geleden werden alle kinderen opgehaald voor de Paasvakantie, behalve één jongen.

De volgende dag wachtte hij op het plein al spelend met een blikje op iemand die hem op kwam halen. Des te groter het contrast met gisteren, waarbij kinderen zich welkom voelen. Het tafereel roerde de kalkoenburgerkok opnieuw tot tranen... Joanne vindt het heerlijk om te gebaren en speelt balspelletjes met de kinderen. Thomas zoekt het meer in één-op-één-contact. Allebei proberen met handen en voeten te communiceren. En wij? Wij ook.

zaterdag 26 april 2014 om 16:29 UTC+02

De dove student Salah was onze gids naar het Jofeh Center in de Jordaanvallei. Rijden is al spannend, maar als je ook nog kunt gebaren tijdens het rijden, dan ben je een hele Klaa... eeh Ahmed...

In Jofeh hebben we kennis gemaakt met deelnemers en medewerkers. Het blijft bijzonder om te zien hoe gehandicapte mensen de kans krijgen om deel te nemen aan de maatschappij.

Salah nodigde ons uit bij hem thuis thee te drinken. Wij dachten onze dankbaarheid te uiten door stroopwafels te geven. Een paar minuten later kregen we zelf deze voorgeschoteld in de gastenkamer. Al hangend in de kussens ontstond er een bijzonder gesprek met de vele familieleden die erbij kwamen zitten. Half met gebarentaal, een kwart met Arabisch en een kwart met Engels wisselden we de meest komische zaken uit. De jongens gingen Jordans reidansen onder trommelbegeleiding van één van de dames. Wij konden natuurlijk niet achterblijven en hebben de oerhollandse polonaise ten tonele gebracht. Hilarisch!

Tanja en Joanne kregen nog een zelfgemaakte Jordaanse jurk aan en we hebben een bak met groenten gekregen die ze zelf verzameld hebben tijdens onze wandeling door de schijnbaar vruchteloze omgeving. Het was haast onmogelijk niet mee te eten. We kregen gebakken vis met rijst. Een dag vol verrassingen, een feestmaal en oprechte gastvrijheid. Onwerkelijk.

zaterdag 26 april 2014 om 6:52 UTC+02

Het grote feest is voorbij. Alle Doven die de afgelopen 50 jaar op de school hebben gezeten, waren uitgenodigd. Een gepensioneerd chef-kok heeft vrijwillig 1000-en burgers gemaakt van kalkoenvlees, wat weer een gift was vanuit Amerika. Kinderen vermaakten zich met springkussenglijbaan, schminken, spelletjes spelen en natuurlijk de goochelaars. Eigenlijk was het een soort Koningsdag, maar dan met dank aan de Grote Koning. Opvallend was het plezier en de liefdevolle sfeer, die in schril contrast stonden met de ontevredenheid en het gezeur die je vaak in toeristische plaatsen ziet. Het feest is dan voorbij, maar het werk gaat verder. Vanmorgen gaan we met de kids naar het Jofeh Center, een plek in de Jordaanvallei waar gehandicapten samen worden gebracht voor onderwijs, dagbesteding en werk.

donderdag 24 april 2014 om 8:50 UTC+02

De melodie van de gasverkoperskar was vanmorgen heel toepasselijk: Happy birthday. Thomas is 12 jaar! Zelfs van Thomas' klas kwam er een felicitatie. Bedankt Riëtte Smit-Plender en alle anderen. We gaan er een feestelijke dag van maken!

donderdag 24 april 2014 om 6:40 UTC+02

Na het toeristisch 'geweld' stond gister weer het instituut centraal. De dove kinderen hebben Paasvakantie, maar toch wordt er veel werk verzet. Wij werken mee en komen er steeds meer achter hoe bijzonder het is dat het instituut al 50 jaar actief is in deze Arabische wereld. Gedisciplineerd werken en dingen netjes afmaken lijken hier niet belangrijk te zijn. Des te belangrijker is het om helder te hebben waar je het voor doet. Daarom wordt alles in gebed gebracht omdat het menselijkerwijs een onmogelijke opdracht is. Zo

ook gisteravond. Zingend sloten we af met waar hier uit geleefd wordt: 'Abba, father, let me be yours and yours alone.'

woensdag 23 april 2014 om 10:13 UTC+02

Mijn ego is gewond. Ik heb Thomas 's morgens in het Arabisch om melk in de koffie laten vragen. 'Lehem fin kahwah' had mijn hoofd gezegd. Kwam de ober weer met koffie aan. Schoot me te binnen dat het natuurlijk 'halieb fin kahwah' moest zijn. Nu had ik om vlees in de koffie gevraagd... en mijn gezin gelooft me niet meer als ik Arabisch prevel. Om de pijn te verzachten hebben we er maar een spreekwoord van gemaakt: 'Je bent als vlees in de koffie', oftewel: ongewenst!

We hebben wel een prachtige jeeptocht gemaakt in de woestijn van Wadi Rum... en daarvoor minder teveel betaald dankzij mijn koelbloedige minder Nederlandse mentaliteit. We zijn nu weer in Salt. Gereden in 4,5 uur zonder te verdwalen. Vandaag een halve werkdag. Vanavond komt de fotograaf Guido Dingemans weer om het jubileumboek te vervolmaken. Genoeg te beleven dus...

maandag 21 april 2014 om 14:43 UTC+02

Vanmorgen 06:00 uur opgestaan om Petra te bezoeken. Ze kende me nog. Joanne was enthousiast over het Romeinse 'amfibie'-theater. (Daar kwam dus dat 'Pom, pom, pom, PAAADIOM' de hele tijd vandaan!) De wc-juf zei: 'Papier hier' en de Holle Bolle Gijsen zaten op de ezels. Alleen in de Efteling is het een sprookje. We hebben dan wel geen 1000 en 1 nachten, maar het is wel realiteit! Overigens een briljante leus gezien: 'Happy hour, all day'. Petra was prachtig, maar ik heb toch Tanja weer mee naar huis genomen. Happy hour, whole life!

zondag 20 april 2014 om 20:36 UTC+02

Vanmorgen rustig vertrokken naar Petra. We wilden graag over de King's Highway. Alleen even Amman 'schampen' en je gaat richting Madaba. Dat was het plan. Onze uitvoering bleek 2,5 uur door het woelige centrum van Amman te gaan voordat we de route vonden. Inmiddels ben in één met mijn Hyundai automaat en heb ik mijn rijstijl 'gejordaniseerd'. De route was prachtig, maar duurde 7,5 uur. Thomas zei toen we er bijna waren: 'We hebben ons prima vermaakt'. En zo was het. Morgen wacht Petra op ons. Is mijn derde 'date' met haar. Wat hebben we het goed.

zaterdag 19 april 2014 om 19:31 UTC+02

Vandaag hebben de kids Jozua ontmoet, het hoofd van de werkplaatsen, die op zijn vrije dag nog aan een stalen speelkameel op ware grootte werkte. Voor Thomas bleek dit een Arabische Nemo-ervaring. Ze hadden een ijzeren 'knikkerbaan' gemaakt, maar dan levensgroot en met jeu-de-boules-ballen. Hij was nog niet af, maar liet Thomas' ideeënmachine op volle toeren draaien.

Deze baan wordt gebruikt om dove leerlingen gevoel voor techniek bij te brengen. En vaak is dat een zware klus omdat de jongeren snel denken dat ze het niet kunnen.

Discipline voert de boventoon maar de grondtoon is de liefde. De balans tussen deze twee vormt het ritme, maar blijft moeilijk. Zo is er een dove jongen van 18 jaar die voor het eerst op school is. Hij kent geen gebaren en weet niet hoe hij moet communiceren. Bewonderenswaardig hoe Jozua door 'hardheid' de 'hartheid' naar boven brengt. Dit is voor hem alleen mogelijk door zijn oog gericht te houden op zijn Leermeester.

zaterdag 19 april 2014 om 19:14 UTC+02

Ze zijn er! Gisteravond kwamen Tanja en de kids dapper aan in de ontvangsthal. Het was een spannende maar tegelijkertijd mooie ervaring. Thomas vond de rijstijl in Jordanië geweldig! 's Avonds was er een (bruilofts)feest onderaan de berg.

Ze moesten even wennen toen de kalashnikovs hun vreugdekogels uitspuugden, maar ook dat went...

Mijn zingende vriend heeft zich midden in de nacht ook voorgesteld. Dus we zijn klaar voor de rest van ons avontuur. Vandaag was een rustige dag: schildpadden

voeren, spelen op het plein, omgeving verkennen, stadje in, muziek maken in de kapel en praten met bezoekers. Thomas' Engelse vaardigheden worden tot het uiterste beproefd. Joanne begeeft zich liever in de gebarentaalhoek. En Tanja geniet!

vrijdag 18 april 2014 om 7:59 UTC+02

<http://www.vriendenvanhethlid.nl/verbetering-ict-netwerk/>

Vanmorgen om 03:30 uur ging de wekker. Op dit moment zit mijn collega Chris in het vliegtuig op weg naar zijn gezin.

Ik gok erop dat hij slaapt... En

dat zou gezien zijn inzet het minste moeten zijn. Chris, nogmaals bedankt!

woensdag 16 april 2014 om 14:01 UTC+02

De geconcentreerde kijker ziet bij mijn handen een menselijke versie van de 'spinpop' van Toy Story, maar de gewone kijker ziet dat ik hier aan het gebaren ben met mijn grote vriend Moerad. Hij was degene die mij in de beginjaren de eerste gebaren heeft bijgebracht. In een leerboek met Jordaanse gebarentaal schreef hij voor mij alle Engelse woorden erbij en nam ze met me door.

Over twee maanden is hij klaar met school en hoopt hij naar het voortgezet onderwijs te kunnen gaan. Het gebaar wat ik maak, betekent 'hogere school'. Hij gebaart 'video'. Dus een studie met

media... gok ik dan maar. Voor hetzelfde geld zou hij verven bedoeld kunnen hebben. Dat is het lastige als je onvoldoende de taal beheerst.

Maar ik begrijp het wel voldoende om in het kantoor een kind van ongeveer 9 jaar duidelijk te maken dat degene die hij zoekt er niet is. De jongen besluit daarom om zijn tekeningen aan mij te geven. Het zijn er vier. De eerste toont auto's op een brug over water. De tweede is zijn naam in Engels en kunstig Arabisch schrift. Op de derde staat een soldaat achter een muur met een doodshoofdgezicht, een mitrailleur in zijn handen en veel bloed. Op de vierde vliegt een duif met een takje in zijn snavel met op de achtergrond een stralende zon en een mooie boom. De duif wordt vaak gebruikt als een beeld voor de Heilige Geest. Kortom: mensen, het individu, het kwade en het goede. Vier tekeningen. En de laatste geeft me hoop.

woensdag 16 april 2014 om 10:21 UTC+02

De zachte pianoklanken uit mijn telefoon hadden mij wakker moeten maken. Maar blijkbaar is mijn aan het autistisch spectrum grenzende beheersbaarheid niet opgewassen tegen deze Arabische omgeving. Groot voordeel is dat ik wel warm water had, in tegenstelling tot mijn collega Chris, die zich eveneens verslapen had. Zijn 'beloning' was een frisse koude douche.

Het is vast duidelijk dat ik druk ben. Maar daardoor mis ik eigenlijk de essentie van het verhaal. De afgelopen jubileumdagen waren zeer intensief voor Broeder Andrew. Honderden gasten, honderden kinderen, honderden verhalen. Ik trof hem tussen het rumoer aan in zijn kantoor. En waar ik honder-en-één zaken zou regelen, zag ik hem tot mijn grote verbazing lezen in zijn Bijbel. Dat is het eerste wat ik waarschijnlijk zou laten om voor elkaar te krijgen wat zou moeten gebeuren. Hij draait het - zoals altijd - om: eerst lezen om iets voor elkaar te kunnen krijgen... Toch maar eens oefenen.

Gisteravond mocht ik weer muziek maken. Een van de doofblinde kinderen kwam naast me zitten en met zijn hand op mijn hand kregen we de boel aan het swingen. Je zag hem genieten van de klanken die hij zichtbaar kon horen. Twee dove kinderen met een groot restgehoor zongen met zoveel overtuiging dat het een genot was om naar te kijken en te luisteren. Met een brede - haast Pavarotti-achtige stem - schalde het de ruimte door. En dan maakt het eigenlijk niet uit dat de toonsoort van de piano anders is. Waar ik normaal gesproken zangers zou corrigeren, heb ik ze nu aangemoedigd. Een nieuwe ervaring.

dinsdag 15 april 2014 om 16:50 UTC+02

OK. Even snel een update dan. Odie en Jon zijn vanmorgen vroeg vertrokken naar Nederland. Ik ben weer alleen. Het enige wat mij aan Garfield doet denken, is mijn water-gemengd-met-kattenvoer-ontlasting. En laten we daar nu net vanmorgen de dag mee geopend hebben. 's Morgens is er een korte dagopening en daar vertelde een jonge vrijwilliger dat niet hetgeen je eet je onrein maakt, maar datgene wat er uit je komt in spreken en doen. Want dat wordt bepaald vanuit je hart.

Klinkt mooi en is waarschijnlijk ook waar. Maar die wijsheid schijnen mijn darmen niet te hebben. Echter vandaag heb ik daar scheid aan: Ik ben zowaar begonnen aan het jubileumboek. Schouderklopje voor mij! Het begin is er. En op een idee volgt een idee. Dus ik ben eigenlijk bijna klaar (zo probeer ik mezelf voor de gek te houden).

Oh ja, mijn dochter is vandaag 10 jaar geworden. Gefeliciteerd Joanne! Natuurlijk heb ik haar persoonlijk gesproken aan de telefoon. Dat attente heb ik trouwens van mijn vrouw geleerd (...die me gelukkig via mail voorbereidde op deze grote dag... ;-). Mijn maatje Chris had vandaag andere uitdagingen; met het netwerk. Hij heeft geen Facebook, maar zou het eigenlijk moeten hebben. Reken maar dat hij een aardige switch gemaakt heeft. Ik ga nu eten. Tot een volgend bericht.

zondag 13 april 2014 om 22:26 UTC+02

Dat het feest is in de dovenschool in Jordanië, is nu wel bekend. 50 jaar zorg is niet niks. Zelfs één van de Jordaanse prinsen was er 's avonds om het mee te vieren. Mijn vader en broer zijn ook in de stad Salt. En mijn vader werd naar voren geroepen bij de prins. Directeur Broeder Andrew vertelde de prins dat zijn zoons goed werk verrichten voor de school. En hij is tenslotte de waardige 'abu' van het stel.

Ik was toen onderweg vanaf het vliegveld en kwam aan toen de prins in zijn zwarte SUV het terrein af reed. Renéetje daar, feestje klaar... Maar er waren nog koekjes over en koffie. Ook leuk.

Ik deel een kamer samen mijn vader en broer. En daar was ik op voorbereid. Normaal gesproken zou ik een Garfield gekocht hebben, maar dat heb je niet nodig met mijn vader in de buurt. Dan krijg je een live Jon voorgeschoteld ;-). Nee, dit keer heb ik het groter aangepakt. Voordat ik naar Jordanië ging, ben ik 'Certified Business Intelligence Professional' geworden. Wat??? Eeh... iets met informatie en computers... Maar waar ik matig op scoorde, waren wiskunde en statistiek. Dus ik heb op het vliegveld het boek gekocht: 'Wiskunde voor in bed op het toilet of in bad'. Toptitel voor een topkneus.

Er gaat een wereld voor me open. Wist je dat er volkeren waren die slechts drie telwoorden hadden? Een, twee en veel. Kijk: dat snap ik tenminste. Maar ik ben hier niet om mijn wiskundeknobbel te zoeken; ik ben hier om het netwerk exponentieel te laten performen met nieuwe apparatuur, vakkundig geïnstalleerd door mijn collega Chris. En op dit moment classificeer ik het aantal problemen dat we moeten trotseren als 'veel'. Kan dus ook drie zijn. En dan valt het weer mee!

Oh ja; ik moet ook nog werken aan het jubileumboek. Dat is 'veel' werk... Natuurlijk zijn hier ook de ruim honderd kinderen die zorgen voor veel bijzondere momenten. Maar dat bewaar ik voor een volgende keer. Slaap lekker!

donderdag 3 april 2014 om 17:54 UTC+02

Volgende week vrijdag mag ik weer naar de Dovenschool in Jordanië. Joanne heeft opnieuw geld ingezameld en cadeautjes gekocht voor de kinderen; dit keer samen met haar vriendinnetje Sylke. Ze maken er vrolijke pakjes van. Voor mij wordt het dit keer extra speciaal, want na een week komen Tanja en de kids ook!

zondag 9 maart 2014 om 23:12 UTC+01

http://guidodidingemans.photoshelter.com/gallery-image/Zaatari-refugee-camp-Jordan-2014/G0000JzVO_4uYsUA/I0000Th9Z6CsuiDw

Een paar foto's uit het Syrische vluchtelingenkamp Zaatari in Jordanië waar ik pas met fotojournalist Guido Dingemans was.

woensdag 26 februari 2014 om 14:17 UTC+01

Na 32 uur onderweg lig ik eindelijk in mijn eigen bed. Even twee uur bijslapen. Morgen begint mijn 'echte' werk weer. Bedankt voor het meelezen en meeleven. Voor vandaag: welterusten.

dinsdag 25 februari 2014 om 17:02 UTC+01

Gesloten

Het was koud vanmorgen, maar met zweet in mijn handen zag ik het Syrische vluchtelingenkamp Za'atari na twee uur rijden opdoemen uit de gelige zandmassa. Zo'n 160.000 mensen die gevlucht zijn uit de oorlog in Syrië zijn hier samengebracht. En ik ga naar ze toe om foto's te maken. Gelukkig had ik Guido om het zware werk te doen. Dacht ik...

Jammer genoeg waren er nog geen films van het werk in het kamp en iemand was op het briljante idee gekomen om dat mij te laten doen. Als er iemand geen fotografermentaliteit heeft, dan is het Renéetje. En als het woord schijtlijster niet bestond, was het vast naar mij vernoemd.

Ons toegangsbewijs was niet getekend. Er was een kans dat het hele feest niet door zou gaan. Maar de bewakers lieten ons door. De afgedekte machinegeweren boven op de legerwagens waren dreigende getuigen van onze komst. Op weg naar ons kamp mochten we foto's maken, maar als mensen het zouden zien, was de kans aanwezig dat er met stenen gegooid zou worden.

Met het schaamrood op mijn kaken en een mantra van hardop sorry zeggen heb ik hoofdschuddend gefilmd. Een uitgestrekte camping met witte tenten en witte barakken getooid met prikkeldraad vormden mijn uitzicht voor deze dag. In de compound waren vijf barakken van waaruit kinderen en volwassenen hulp kregen.

Zo'n 15 Syrische vrijwilligers in het kamp zijn opgeleid om les te geven, ondersteund door de vaste medewerkers van het Netwerk, samengesteld uit medewerkers van verschillende organisaties uit diverse disciplines. In de houten keten werd onderwijs gegeven aan dove kleuters en kinderen. Ook mentaal gehandicapte kinderen hadden hun eigen 'klaslokaal'. Volwassen vluchtelingen kregen brillen en gehoorapparaten aangemeten en in een aparte barak met stroom was er zelfs een baby van 7 maanden die een gehoorapparaat kreeg en een oude man van ver in de 80.

Toen iedereen geholpen was, zou ik het liefst terug naar Salt zijn gegaan. Maar Guido wilde graag meer zien. Met onze bodyguard reden we het terrein rond, langs duizenden tenten en door de 'dorpsstraten', duizenden mensen passerend. De vluchtelingen proberen een bestaan op te bouwen in dit troosteloze landschap. En soms lijkt het ook wel vrolijk, alsof het een gewoon dorp is.

Sommige kinderen wilden graag op de foto, maar bij sommige stukken werd ons aangeraden de camera's op te bergen. Het werd wel even spannend toen een man expres langzaam voor onze auto ging lopen en geld vroeg om weg te gaan. Onze bewaker was gelukkig imponerend genoeg om het met een sisser af te laten lopen.

Maar over het algemeen zie je kinderen met een schooltas rondlopen, wordt er gewerkt aan versteviging van de barakken, of uitbreiding van de winkels. Overal zie je mensen met kruiwagens om spullen te versjouwten. Kinderen spelen in grote door hekken omringde 'speelparadijzen'.

Ik ben onder de indruk van de flexibiliteit van deze Syrische mensen. Terwijl ik daar reed, probeerde ik me een voorstelling te maken van wat ze hebben meegemaakt. Gelukkig lukte het me niet.

Wat een contrast toen we uiteindelijk uit het kamp waren en iets gingen eten in een restaurant. Ik was tegelijkertijd een soort van trots dat ik gefilmd had. Helaas bleek de trots van korte duur. Ik had de professionele camera van Guido gebruikt en per ongeluk een instelling aangepast waardoor de meeste films bijna kleurloos zijn. Waarschijnlijk is het wel bruikbaar. Misschien is het ook wel goed dat het niet levensecht in beeld komt, maar dat de triestheid ook 'doorklinkt' in het beeld. Vanavond ga ik al weer naar huis. Om 01:15 uur vertrekt het vliegtuig. Ik denk dat de startbaan van mijn gedachten nog even gesloten blijft.

maandag 24 februari 2014 om 21:41 UTC+01

Vanmorgen om 06:15 uur opgegaan om heuvelachtig Salt vanuit een uitkijkpunt vast te leggen. Guido maakt de mooie foto's en ik schiet plaatjes van degene die foto's maakt. Natuurlijk houd ik nu rekening met lijnenspel, kleurdynamiek en kunstcoëfficiënt, maar ik denk dat ik toch beter presteer met blonde modellen.

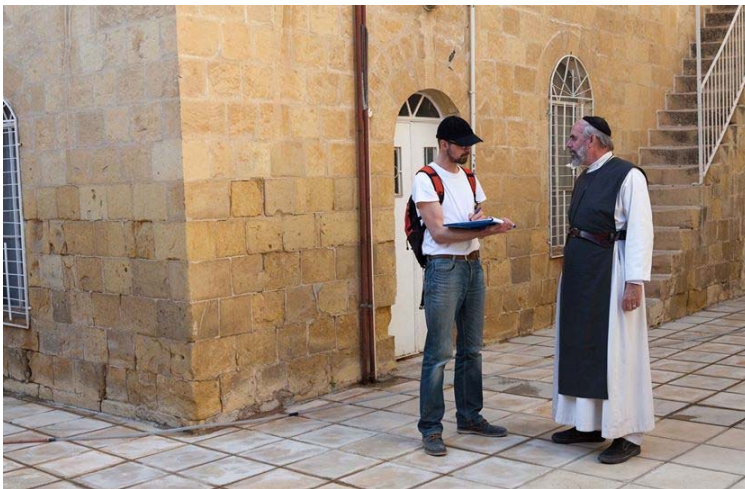
Na het ontbijt zijn we met Broeder Andrew naar de plaats Kreimeh gereden, in het Noorden van Jordanië. Daar is een klein centrum waar gehandicapte kinderen zorg en onderwijs krijgen. Mooi om te zien. Ook zijn we op pad gegaan met twee medewerkers van de Buitendienst. Drie dorpsgenoten (twee kinderen en een volwassene) kregen in hun eigen huis gehoormiddelen aangemeten waar ze anders geen toegang toe zouden hebben gehad. We kwamen binnen in een soort gastenkamer, waar we hartelijk werden ontvangen.

Neergezeten op de kussens, kregen we meteen een slok sterke thee (als het koffie was, had ik het ook geloofd). Tien minuten later kwam er weer thee, maar nu een volle kop. Na 10 minuten kwam er een kopje koffie. Oh ja, ik ben uitgenodigd om bij hem te eten in April. Het eindresultaat is in ieder geval dat zij beter kunnen horen en wij foto's van het veldwerk hebben.

Bij de uitgang gaf ik één van de jonge broertjes een hand. Hij keek me even verwachtingsvol aan en besloot toen dat hij Arabisch afscheid wilde nemen. Hij trok mij naar zich toe en liet me met drie zonen weggaan met een welkom gevoel.

Morgenochtend staan we om 06:30 uur klaar om naar het Za'atari vluchtelingenkamp te gaan bij de Syrische grens. Onze toegangsbewijzen zijn nog niet helemaal rond, maar we kijken hoever we komen. Morgen wordt in ieder geval een spannende dag.

zondag 23 februari 2014 om 16:23 UTC+01

En een ware 'actiefoto'. Die bijzondere man in dat witte shirt en dat zwarte 'keppeltje': dat ben ik! Die andere, meer regulier geklede, is de Broeder Andrew waar ik het steeds over heb.

Hier staan we bij één van de vele kerken in Salt. Deze Anglicaanse kerk staat met de ingang tegenover die van de grootste moskee in Salt. En allebei worden ze gebruikt.

Ik probeer hier op zeer professionele wijze op te krabbelen wat de priester

vertelt over de stad, de joden, de moslims, de christenen en hoe dit in historisch perspectief gezien kan worden.

Zo leer ik ook dat in Salt en omstreken veel Bijbelse figuren hun plaats hebben: Jetro, de schoonvader van Mozes, stamvaders Gad en Issachar (zonen van Jacob), Lot (de neef van Abraham), etc. Uitkijkend over de stad bij zonsondergang zien we in de verte nog net de torens van Jeruzalem in een rode gloed. Als Broeder Andrew vertelt, is het net alsof ik onderdeel ben van de verhalen en Mozes me zo even op de schouder kan tikken. Morgen gaan we naar de Buitendienst in de Jordaanvallei, waar medewerkers actief op zoek gaan naar gehandicapten, om ze samen te brengen in een centrum, waar ze opleiding en werk krijgen. Ook het Dode Zee-gebied staat op het programma. Overal proberen we het thema 'zorg' in beeld te vangen. Dinsdag gaan we naar het Syrische vluchtelingenkamp Za'atari. En om die zorg heb ik enige zorg. Maar het komt vast goed...

zondag 23 februari 2014 om 11:54 UTC+01

Standaard

Als er dan toch een echte fotograaf aanwezig is, dan ook maar een plaatje van mij met enkele dove kids. Het is een beetje standaard, maar wel leuk.

Nu we het toch over standaard hebben; gisteren leenden we een fotostandaard van het hoofd van de Gebarentaalafdeling (en tevens van het meisjesinternaat). Ik wilde haar gebaren dat het een hele goede standaard was en in een flits kwam het gebaar in me op dat ik wel eens gebruik om aan te geven dat het eten

heel goed was. Ik streek met mijn wijsvinger langs mijn mond en stak mijn duim omhoog. En terwijl ik dat deed, wist ik dat het te laat was. Ze keek me eerst boos aan. Waarschijnlijk vanwege het feit dat ik na al die jaren nog steeds geen Gebarentaal beheers. Daarna verscheen een glimlach, gevolgd door een lachsalvo. Ik had 'gebaard' dat dit een zeer smakelijke standaard was.

's avonds bij het eten zei een vrijwilliger tegen mij dat hij in opdracht van het hoofd iets moest zeggen. De vrijwilliger gebaarde onwetend eerst een standaard en daarna het woord 'lekker'. Nu werd mijn STAND AARDig verlaagd. In mijn ooghoek zag ik haar aan de tafel gemeen grinniken. Na deze standaardgrap had ik geen poot meer om op te staan. Maar in deze liefdevolle, vergevingsgezinde omgeving, met warme en vriendelijke mensen, kwam ik al snel tot de conclusie: 'Hier zal ze voor boeten!!!' En niet op een standaard manier... Misschien ga ik volgend jaar naar AghaniSTAN. DAAR Doen ze misschien niet zo gemeen. ...ondertussen maakt Guido foto's in de Doofblindenunit en tussen het oplossen van computerproblemen door zin ik op wraak...

zaterdag 22 februari 2014 om 20:00 UTC+01

Mijn grote held Als je in een Arabisch land bent, is er eigenlijk maar één ding ècht belangrijk: een Garfieldje. En mijn vrouw en kinderen hebben er maar liefst twee in mijn tas verstopt. De titels: 'Klimt naar de top' en 'Staat in zijn hemd'. Dat zijn vreemd genoeg precies de statussen waar ik rap tussen schakel.

We beginnen bij 'de top'. Fotojournalist Guido Dingemans en ik rijden rond samen met Broeder Andrew, de Anglicaanse priester en directeur van het Doveninstituut HLID. Hij heeft een statige baard, draagt een soort monnikspij, een keppeltje op zijn hoofd en een houten kruis om zijn nek. Een markante verschijning. In één van de bedevaartplaatsen van vandaag (waar zowel moslims als christenen komen bidden) wordt hij aangesproken door willekeurige gelovigen. Ze vragen hem om een zegen. Hij ziet er tenslotte priesterlijk uit. En ter plekke weet hij de vreemde mensen rust te geven door hen te zegenen. Hoe mooi is dat?

Tussen de middag hebben we heerlijke kebab gegeten, maar de uitvoering van de bestelling was verdubbeld. Had ik kunnen weten: als een priester eten haalt, is de kans op 'wonderbaarlijke vermenigvuldiging' natuurlijk aanwezig ;-). Maar wat doe je met wat over is? En voordat ik mijn gedachte kon beantwoorden, riep Broeder Andrew de eerste kinderen die hij zag, en deelde met hen het eten.

Guido heeft mooie foto's kunnen maken. En ik heb fantastisch de fotostandaard gedragen die nooit is gebruikt. En zo zijn we weer bij de tweede boektitel van mijn grote held: 'Staat in zijn hemd'.

Ik wil nog even delen wat er gebeurde tijdens het dankgebed na het eten. Eén van de dove meisjes wachtte tot het stil was en iedereen aandacht had. Guido was nog met Broeder Andrew aan de praat. En hoe stoer was het dat het meisje de directeur tot stilte maande! Wie kaatst...?

Morgen gaan we langs de doofblindenunit, misschien een Palestijns vluchtelingenkamp bezoeken en muziek maken. Ik wens jullie een prettige avond.

zaterdag 22 februari 2014 om 7:59 UTC+01

Geen zorgen. Ik ben veilig aangekomen in Jordanië, maar heb alleen nog geen tijd gehad voor een berichtje. De kinderen van het Doveninstituut hebben inmiddels kennis gemaakt met fotojournalist Guido Dingemans. En ik weet wat er niet deugt aan een automatisch ingestelde camera. De diafragma's vliegen me om de oren en ik kan inmiddels aan de sluitertijd bijna horen hoeveel honderdste van een seconde dat was om het beeld van het spelende kind scherp vast te leggen.

Gisteren zijn we samen met Broeder Andrew de stad Salt in gegaan om foto's te maken van historische plekken die bruikbaar zijn voor het jubileumboek. 's Avonds ontstond in een brainstormsessie de rest van het boek, wat we nu in vier dagen gaan realiseren. Guido noemt mij zijn 'fixer'. En dat kan ik goed. Zolang Broeder Andrew in de buurt is natuurlijk...

Ik hoop snel meer te kunnen schrijven, maar nu het is tijd voor vette foto's jonge!

woensdag 19 februari 2014 om 21:35 UTC+01

Het goede nieuws: morgenochtend vlieg ik weer naar Jordanië. Het slechte nieuws: ik ken 72 Arabische woorden en kan maar tot 10 tellen. Gelukkig reist fotojournalist Guido Dingemans met me mee. Hij spreekt vloeiend Turks. Niet dat ze dat daar snappen, maar dan slaan we in ieder geval samen een flater...

Werkwoorden worden later in mijn lesboek behandeld, dus hou ik het nu maar op persoonsvorm(ing). Ik heb er zin in en probeer jullie weer mee te nemen met mijn belevenissen. Wordt vervolgd...

zaterdag 18 januari 2014 om 12:25 UTC+01

Dat we in april in Jordanië zitten, was al bekend. Nieuw is dat ik er van 20-26 februari ook zit (na diverse aanmoedigingen van mijn vrouw). Waarom dan, René? Vertel! Nou... het doveninstituut in de stad Salt bestaat dit jaar 50 jaar. Reden genoeg om het werk eens goed onder de aandacht te brengen.

Samen met fotojournalist Guido Dingemans werken we daar aan een jubileumboek en proberen het werkveld zo breed mogelijk te 'vangen'. Daar hoort naast de school ook het werk in de vluchtelingenkampen bij; zowel de Palestijnse als de Syrische, die we zullen bezoeken. Vind ik spannend... de rauwe werkelijkheid zonder tussenkomst van een aan- en uitknop...

Die fotojournalist is overigens een oud-studiegenoot van me. Hij fotografeert met name religieuze uitingen. Zijn onder meer bekroonde werk is te zien op <http://guidodidingemans.photoshelter.com/> (let op: bevat mogelijk schokkende beelden)... Tussen de volle dagen door probeer ik ook voorbereidingen te treffen voor verbeteringen aan het computernetwerk, waar ik in april weer aan ga werken. Maar mogelijk gaat dit keer een echte netwerkspecialist van mijn werk mee. Vind ik leuk! Ik hoop mijn belevenissen weer met jullie te kunnen delen!

vrijdag 27 december 2013 om 22:50 UTC+01

Vandaag zijn de tickets naar Jordanië vastgelegd. Ja, je leest het goed: 'tickets'. Dat is meervoud. In de zin van méér dan René alleen. In april gaan Tanja en de kids mee naar Jordanië! Kan ik eindelijk eens profiteren van mijn 'glottale gymnastiek' (ja, google dat maar ff...).